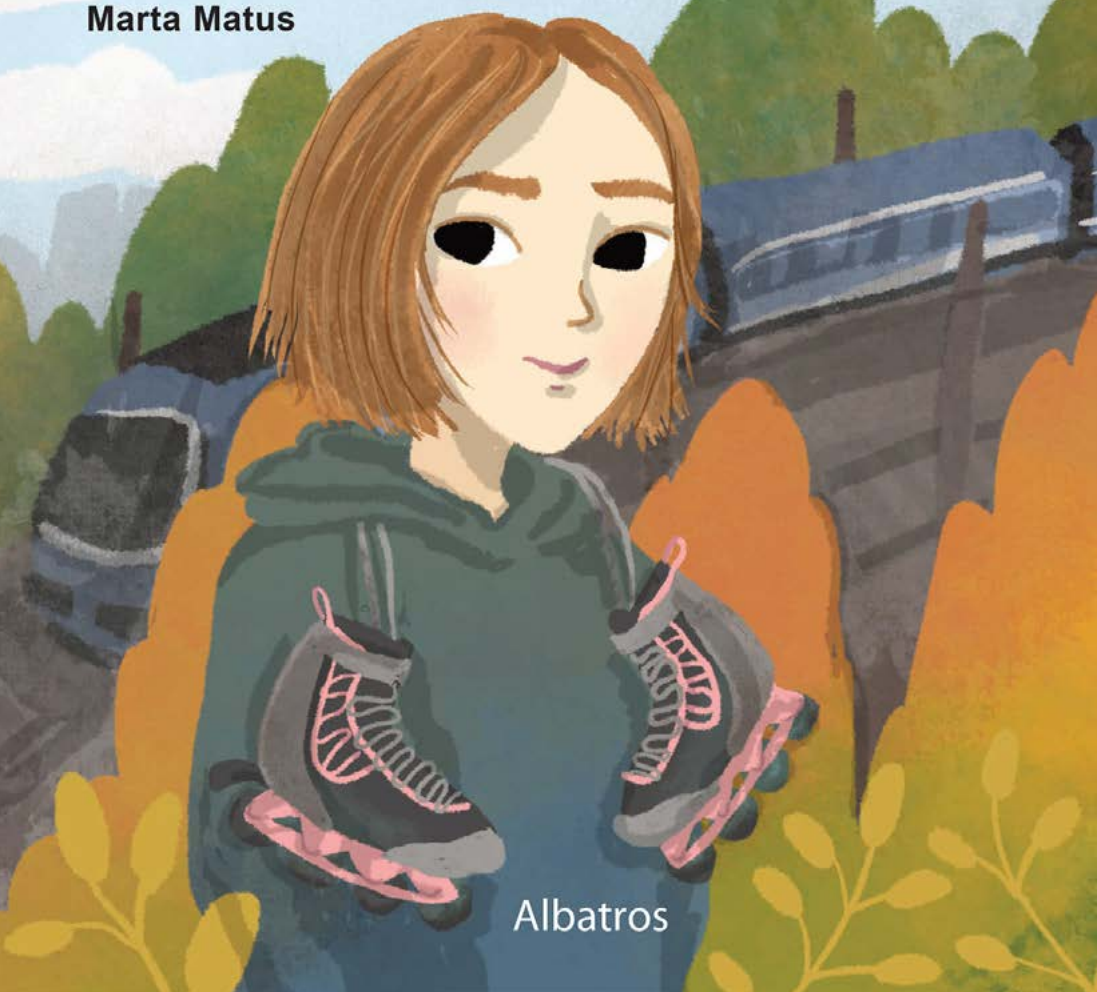

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a bílé mraky

Ilustrovala
Marta Matus

Albatros

Isabela a bílé mraky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Isabela a bílé mraky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela
a bílé mraky

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a bílé mraky

ILUSTROVALA
MARTA MATUS

Albatros

© Ivana Peroutková, 2022

Illustrations © Marta Matus, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06904-3

ISBN e-knihy 978-80-00-06921-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06922-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06920-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Na co myslím, když se dívám na nebe

Dneska je neděle. Podzimní neděle, den nicnedělání. Ale od rána fičí a já pozoruju, jak vítr prohání bílé mraky. Žene je po modré obloze, houfuje je, a zase roztrhává na cáry a cárečky. Nemůžu se vynadívat. Taková nádhera! Já letím! Letím s oblaky, až se mi z toho na okamžik zatočí hlava.

Nikdy předtím jsem nebyla z větru takhle nadšená. Vlastně jsem o něm nepřemýšlela. Byl to prostě vítr, součást počasí. Podobně, jako je zima nebo teplo, déšť nebo sníh, mlha nebo jasno.

Jenže vítr není pouze vítr. To už dnes vím. Víím tolik důležitých věcí. A když si vzpomenu, jaká jsem byla před létem, dívám se, že jsem to pořád já. Ta stejná holka. Aspoň podle jména. Pořád se jmenuju Isabela a většina lidí mě oslovuje Iso.

Před prázdninami bylo totiž všechno úplně jinak. Bydlela jsem v Praze a měla jsem tři nejlepší kamarádky – Terezu, Sofču a Martinku. Chodily jsme se prohánět na kolečkových bruslích, nejradši na cyklostezku, která vede z Troje podél Vltavy do Klecánek. Je tam hezky. Nalevo teče řeka, napravo se zvedají zalesněné kopce. Sotva se mine Trojský zámek, už se sviští pryč z města.

Strašně nás bavilo jezdit na kolečkáčích. Byly jsme čtyři kamarádky, každá jiná, ale dohromady nám to kupodivu ladilo. Tereza se s ničím nepárala. Vždycky se do všeho

vrhala po hlavě. Jako by se ničeho nebála. Sofča naopak skoro všechno přeháněla a dramatizovala. Někdy se trochu předváděla, ale taky šaškovala a byla s ní legrace. O ti-
ché a hodné Martince jsme říkaly, že je naše víla. A já? Já jsem se cítila mezi. Měla jsem v sobě něco z Terezy, Sofči i z Martinky.

Jaká jsem tenkrát byla? Většinou docela veselá a bezstarostná. Vždyť mi nic nechybělo a nic mě netrápilo. Stačil mi pohled na kolečkové brusle v předsíni a hned mě blažil pocit, že svět je zábava a dobrodružství. I když jsem dostala ve škole výjimečně špatnou známku. I když mi občas nedali pokoj bráškové, pětiletá dvojčata Toniček a Jeníček. Nic mi nemohlo zkazit radost, že zítra zas – zase se sejdem, my čtyři kamarádky, na bílém mostě, co se klene přes Vltavu, a vyjedeme na kolečkových bruslích.

Zrovna si vzpomínám, jak jsme na cyklostezce poprvé přijely k jednomu prudšímu kopečku s pravotočivou zatáčkou. Stály jsme nahoře a s lehkou hrůzou shlížely dolů.

„Holky, to nedám,“ usoudila Sofča. „Nejsem blázen, abych to riskovala.“

„Já taky ne,“ zavrtěla hlavou Martinka. „Radši sejdem po trávě.“

Chtěla jsem se k nim přidat, ale než jsem stihla něco říct, ta střelená Tereza prohlásila: „Holky, já jedu!“

Spustila se a my jen zíraly, jakou nabírá rychlost. Vůbec nebrzdila a zběsile se řítila dolů. Hlavou se mi mihlo, že nezatočí, přeletí pruh trávy a skončí v řece.

„Zastav! Zastav!“ křičely jsme vyděšeně.

„Nemůžu!“ zaječela Tereza těsně před zatáčkou a v tu ránu vyletěla do vzduchu a nato sebou řízla do trávy.

Lekly jsme se, ale Tereza zvedla ruku a zavolala: „Dobrý! Žiju!“

A my jsme se začaly smát.

Bylo nám skvěle na kolečkáčích. Ten prudký kopeček jsme se postupně naučily sjíždět. Zlepšovaly jsme se a po každé jsme zažily nějakou příhodu. Bruslily jsme i v dešti. Dodnes mám v mobilu spoustu fotek: zmoklá Tereza dělá

holubičku, Martinka se zavřenýma očima rozpřahuje ruce a na špičce nosu jí tkví dešťová kapka, Sofča se pitvoří. Anebo čtyři hlavičky se zplihlými vlasy přitisknuté k sobě.

Když si ty fotky prohlížím, je mi skoro smutno, že se takhle doba nikdy nevrátí. Ale když vzhlednu nahoru k nebi, když letím s bílými obláčky, vím, že mě čeká zase jiná doba. Dávám sbohem minulosti a budoucnost mě láká. Nakonec si myslím, že jsem se hodně změnila. Proč? Abych vyličila všechno, co se od léta stalo, abych třeba popsala, jak vypadá kozí chlívěk, abych vyprávěla o jednom zvláštním klukovi, a hlavně abych prozradila tajemství mosazné krabičky, musím se vrátit k dni, kdy jsem dostala vysvědčení.